

TEN ROOMS OF THE MIND

MADNESS

Excess

NEBUNIA GILLETTE

Excesul

ZECE CAMERE ALE MINȚII

Există o casă pe care fiecare dintre noi o locuiește fără s-o fi ales vreodată.

Nu are adresă. Nu apare pe nicio hartă. Și totuși o cunoaștem mai bine decât orice loc în care am trăit cu adevărat. Înăuntru sunt zece uși.

Pe unele le deschidem în fiecare zi fără să ne dăm seama.

Pe altele le ținem încuiate, prefăcându-ne că n-au nimic de-a face cu noi.

Și apoi sunt camere pe care nu le-am construit noi, dar pe care, cumva, le purtăm totuși înăuntrul nostru. Aceasta nu este o teorie.

Nu este un manual de psihologie care adună praf pe un raft.

Este relatarea unui om care a străbătut aceste zece camere una câte una, adesea fără să știe unde se află, și care acum, cu câțiva ani în plus pe umeri, încearcă să le descrie exact așa cum le-a trăit.

Zece uși.

Le-am deschis pe toate.

Pe unele din curiozitate.

Pe altele fără tragere de inimă.

Pe unele abia când era deja prea târziu ca să mă mai întorc.

Dacă aceste camere ți se par cunoscute, nu e pentru că spun povestea mea.

E pentru că, undeva în adânc, o spun și pe a ta.

Ferdinando

NEBUNIA — Excesul

Mi-au spus că sunt nebun.

Nu o dată.

Uneori pentru că gândeam prea mult.

Alteori pentru că simțeam prea mult.

Și uneori pur și simplu pentru că vedeam lucrurile dintr-un alt unghi.

Cu timpul mi-am dat seama că nebunia e adesea eticheta pe care o punem pe ceea ce nu putem clasifica.

Și totuși există un fel de nebunie care se naște dintr-o sensibilitate excesivă.

Dintr-un exces de întrebări.

Din neputința de a accepta suprafețe fără adâncime.

Nebunia este o cameră în care gândul aleargă mai repede decât limbajul.

În care emoțiile sosesc toate deodată.

În care inima nu-și poate închide ușile.

Oricine trece prin ea nu mai iese niciodată neschimbat.

Pentru că a văzut ceva.

Iar ce a fost văzut nu mai poate fi nevăzut.

Mulți cred că nebunia e opusul inteligenței.

Eu nu sunt convins.

Uneori sunt rude apropiate.

Uneori nebunia este inteligența ajunsă la ultima ei limită.

Punctul în care nu mai poate fi stăpânită.

În care vede prea multe legături.

Prea multe sensuri.

Prea multă realitate în același timp.

Iar când se întâmplă asta, limbajul nu mai ajunge.

Doar gestul — sau tăcerea — rămâne ca un traducător imperfect.

Ferdinando